

[Pernille Forchhammer]

Jeg synes, at Venstres ordfører, fru Elsebeth Kock-Petersen, havde et meget positivt og godt indlæg. Det er rigtigt, at det ville være dejligt, hvis det var generelle tiltag, vi kunne tage på arbejdsmarkedet, i stedet for at indsatsen omkring ungdomsarbejdsløsheden skal være delt op i fire ministerier, i et hav af udvalg, i et hav af systemer både på lokalplan, regionalplan og landsplan.

Det er også derfor, vi har valgt at forsøge at lave en overordnet handlingsplan for, hvordan vi kan koordinere indsatsen over for ungdomsarbejdsløsheden. Det er derfor, vi har valgt at sige, at dette forslag hører til i Arbejdsmarkedsudvalget, ikke i Socialudvalget og ikke i Undervisningsudvalget. Det er på arbejdsmarkedet, hovedproblemet er, og det er på arbejdsmarkedet, hovedproblemet omkring ungdomsarbejdsløsheden bør løses, og ikke i Socialudvalget.

Når der har været talt om, at forslaget kan føre til mere bureaukrati, kan jeg kun tolke det som, at man ikke har læst pkt. 6 i beslutningsforslaget grundigt nok, for dér lægger vi faktisk op til, at det skal diskuteres, hvad det er for nogle systemer og styringsmodeller, vi benytter os af for at få en afbureaukratisering på området, for at få en rationalisering, fordi vi mener, det er u hensigtsmæssigt, at vi cykler rundt i fire, fem eller seks forskellige systemer. Vi har brug for ét system, så man ved, hvad man har at holde sig til, så man ved, hvor man henvender sig, og så der bliver sammenhæng i de tilbud, der er til de unge.

Når vi har genfremsat forslaget, er det, fordi vi desværre ikke nåede at få det færdigbehandlet i sidste samling, og vi mener, det er vigtigt, at debatten om ungdomsarbejdsløsheden kommer til at foregå på et bredere grundlag end det, der ligger i regeringens to lovforslag, L 62 og L 52. Vi er interesseret i den debat, og vi er meget interesseret i også at se resultater, som De Konservatives ordfører, fru Pia Christmas-Møller, var inde på.

Men for os er det vigtigt, at resultaterne tager udgangspunkt i de unges reelle situation og i de unges reelle problem og ikke i det synspunkt, at for at nyde i det her samfund skal de unge også yde noget, uanset hvad det så er, de kommer til at yde, uanset i hvilken sammenhæng de kommer til at yde. Vi vil godt sikre den retssikkerhed. Vi vil godt sikre, at de unge selv får indfly-

delse på, hvad det er for nogle tilbud, får indflydelse på, hvordan de er med til at yde i samfundet, og får indflydelse på disse tilbud, og hvordan de tilbud videre skal udvikles.

Derfor har vi lagt op til, at det system, der skal opbygges, ikke skal være ens og fast for alle unge. Der er forskel på unges problemer. Vi har forsøgt at skitsere nogle hovedgrupper i vores lovforslag, men der vil være forskel mellem de enkelte personer i kommunen med hensyn til, hvad de har for nogle problemer, hvad det er for nogle løsningsmodeller, de har brug for.

Man kunne se i TV-Avisens udsendelse i aften, at to forskellige unge begge havde klare ideer om, hvad det var, de ville, men det var i høj grad forskelligt. Det kan ikke løses med en fast model om 5 måneder med 6-8 ugers vejledning i den indledende fase. De har brug for vidt forskellige perspektiver, vidt forskellige handlingsplaner, vidt forskellige erhvervsplaner.

Derfor har vi også sagt, at det ikke er alle unge, der skal i gang dagen efter, at de melder sig på bistandskontoret. Det er ikke alle unge, der skal i gang senest efter 3 måneder eller efter 5 måneder. Der er forskel. Der er forskel på deres behov, der er forskel på, om de selv er i gang med noget. Vi ville være meget kede af, hvis man, som hr. Glistrup var inde på, sendte de unge direkte fra skolesystemet over i et andet system, hvor de faktisk ikke fik chancen for at stå på egne ben, for at finde ud af, hvad det egentlig er, de vil, for at prøve at søge job. Den proces, som man går igennem i de par måneder, efter at man er kommet ud af skolen, er utrolig vigtig for, om man forstår at stille krav til sig selv i fremtiden. Men der skal være et system, som fanger dem op efter senest 3 måneder.

Når vi også har valgt at sige 3-5 måneder - vi er villige til at se på, om den grænse kan rykkes ned - skyldes det også nogle økonomiske hensyn. Vi ved, bl.a. fra tal fra Socialministeriet, at ca. halvdelen af de unge selv finder en løsning på deres problem i løbet af 3 måneder. Hvorfor skal vi så bruge beskæftigelsesmidler på at sætte en hel masse initiativer i gang, bruge sagsbehandlere på de unge, som faktisk selv er i gang, men som har brug for forsørgelse, mens de forsøger at skabe sig en beskæftigelse, skabe sig en praktikplads eller skabe sig en uddannelsesplads?

Af den grund har vi også valgt at sætte en grænse på 3-5 måneder. Vi vil gerne, at der bli-